

Svedectvá z chvíľ zažitých na púti v Ríme

V pondelok po svätorečení niektoré naše médiá uverejnili správu (na titulnej strane!) o svätorečení Gianny B. Molla. V jednom denníku túto správu uverejnili pod titulkom „Svätou sa stala žena, ktorá odmietla potrat“. Priznám sa, v prvom rade ma to prekvapilo. Počas celého času, odkedy Giannu poznám, som ju nevnímala ako ženu, ktorá odmietla potrat. Vnímala som ju ako ženu, ktorá darovala život svojmu dieťaťu. Je to to isté, povieť. V podstate máte pravdu, ale predsa ... ja v tom cítim rozdiel.

A ešte niečo, niektorí sa ma pýtali, či je správne, že sa Gianna rozhodla obetovať život a zanechať tak manžela a tri deti! Veľa som o tom premýšľala. I to je o inom uhle pohľadu. V jednej ťažkej chvíli sa Gianna zverovala svojej sestre: „Keby si vedela, Virginia, aké je bolestné zomrieť a zanechať celkom malé deti.“ To jej spôsobovalo najhlbšiu a najväčšiu bolesť. A prečo to teda urobila? Gianna si vážila život! Ku svojmu nenarodenému dieťaťu cítila to isté ako k už

narodeným deťom. Tak ako by dokázala obetovať svoj život za ktorékoľvek z nich, tak to presne urobila aj za toto dieťa, hoc ešte nenarodené.

Za naše narodené deti by sme obetovali život a za tie nenarodené?! Práve v tomto nám Gianna ukázala príklad! Gianna žije, videli sme to na vlastné oči! Gianna žije vo svojom vtedy ešte nenarodenom dieťaťu, žije v Gianne Emanuele. A nepochybne, žije večne!

Pri svätorečení som veľmi myslel na pána Pietra Mollu. Myslel som naňho ako na muža, ktorý stratil svoju milovanú manželku v čase ich najkrajšieho života. Myslel som naňho a žasol som. Gianna bola krásna žena, tak fyzicky ako duchovne. Pri čítaní knihy o Gianne som cítil aký silný vzťah bol medzi týmito manželmi. Gianna by nič neurobila proti vôli svojho manžela. Jej manžel je účastný na jej svätosti, i on je svätý, i keď jeho navonok nesvätorečili. Som o tom presvedčený. Je mi príkladom ako manžel i ako otec.

A nakoniec jedno z takých veselých:

Bola som v delegácii, ktorá bola prijatá pani veľvyslankyňou SR vo Vatikáne. Na začiatku sme sa spolu odfotografovali. Potom sme už pokračovali v zaujímavom rozhovore. Po odchode z veľvyslanectva som si s prekvapením uvedomila, že môj fotoaparát zostal na pohovke. V prvom momente mi to nebolo moc príjemné, veď nás vlastne ešte len čakal ten veľký deň, v ktorom som túžila všetko odfotografovať... Nuž, ale čo? Skutočnosť treba prijať takú aká je! Pani veľvyslankyňa nám telefonicky oznámila, že fotoaparát pošle v nedeľu do Ústavu sv. Cyrila a Metoda. Aké ohromné bolo moje prekvapenie v nasledujúcom dni. Fotoaparát sa vrátil do mojich rúk, ale s akým vzácnym darom! Našla som na ňom exkluzívne fotky, ktoré nafotila práve pani veľvyslankyňa zo svojho miesta. Sú na ňom zábery z úplnej blízkosti Svätého Otca! Sú to fotografie, aké by nikto z nás nikdy nenafotil! Takže, takto sa postará Pán o to, čo v danej situácii vyzerá pre nás ako negatívne, ak to prijmeme a nereptáme.